

at Sagen kan afgøres i en Hurtighed. Diskret kan denne Fremgangsmaade selv sagt heller ikke være, fordi Sagen gaar igennem saa mange Hænder. Vi behøver blot som Eksempel at tage en Skilsmisssag, der skal gaa til Oplysning om Forholdet mellem Ægtefolkene. Det skal for at blive nøje oplyst ske gennem Politiet; der skal tages Rapport, og Rapporterne sker i Regelen i Overværelse af mange Politibetjente og andre Mennesker; det kan derfor hverken blive grundigt, hurtigt eller diskret. Vi opnaar ved at faa Sagerne over til Domstolene, at det bliver en Dommer, der leder Forhandlingerne; det bliver en Dommer, der kommer til at træffe Afgørelsen, det bliver en Dommer, der kommer til at skelne Realiteten ud fra Bagatellerne og fra Sladdereren; det bliver en Dommer, der kommer til at lede Vidneafhøringen og Parternes Afhøring. Alle, der har haft nogen Adgang til at faa Indblik i en Øvrighedssag paa Skilsmisssens eller Separationens Omraade, vil ogsaa vide, at det vil blive baade hurtigere og diskretere, naar Sagen gaar gennem Dommeren; det vil absolut ogsaa tjene til Sagens bedre Oplysning. Dertil kommer det for mig vigtige, at man gennem Domstolsbehandlingen og Dommen vil faa Adgang til at se Præmisserne; man vil faa Adgang til at se, hvorfor Dommen er faldet ud, som den er, og hvorfor der har kunnet gives eller ikke kunnet gives Adgang til Skilsmisse. Det har jo sin store Betydning.

Medens jeg er ved Omtalen af Ægteskabets Opløsning, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Ægtefællernes Underholdspligt overfor hinanden og overfor Børnene. Spørgsmaalet omhandles for Ægtefællernes Vedkommende ogsaa i Kapitlet om Separation og Skilsmisse, nærmest i §§ 120 og 121. I § 120 staar der, at Bidrag dog kun bliver at paalægge, naar Omstændighederne i særlig Grad taler derfor. Efter min Anskuelse burde der staa, at Bidrag bliver at paalægge, med mindre Omstændighederne særlig taler derimod. Nu ved jeg vel, at man vil indvende, at Ægteskabet er ude, naar der foreligger Separation eller Skilsmisse, og at Ægtefællerne ifølge den nye Lov skal stilles nogenlunde lige, og at derfor Hustruen ikke skal staa som den, der skal beskyttes og værnes om og navnlig understøttes. Man har anført, at naar Barnet er død, er Faderskabet ude, og der skal da ikke tilkomme Hustruen noget Underhold fra Manden. Ja, i det Tilfælde Hustruen har Særeje eller Selverhverv, eller hun og Manden har haft fælles Midler, der er delte ved Separation eller Skil-

misse, kan den Bestemmelse være meget god, at hun intet Underhold skal have fra Manden, men i de Tusinder af Tilfælde, hvor hun ikke har Særeje eller Selverhverv og ikke Midler til fælles med Manden, som bliver delt, bliver Spørgsmaalet: Hvad skal hun da leve af? Hvis hun bliver skilt paa sine ældre Dage, maa vi ikke glemme, at hun er ganske ubrugelig og umulig paa Arbejdsmarkedet. Bliver hun skilt i sine yngre Dage, og hun har Børn, skal hun, hvis hun intet Underholdsbidrag faar fra Manden, være nødt til at gaa ud af Hjemmet, bort fra Børnene, som hun ellers skulde passe og opdrage, for at skabe sig et Selverhverv for dermed at kunne opdrage Børnene. Og naar saa Børnene bliver 18 Aar, og Bidraget til dem falder bort, er hun for gammel til at gaa ud og skaffe sig et Erhverv. Vi maa ikke glemme, at det Bidrag, der gives til den fraskilte eller fraseparerede Hustru, nok saa meget er et Bidrag til Børnene, som det er et Bidrag til den fraskilte eller fraseparerede Hustru selv, og i Tilfælde, hvor Hustruen er nødt til paa sine ældre Dage at gaa fra sit Hjem og søge Skilsmisse, skulde Bidraget til hende være en Art Betyggelse paa hendes gamle Dage, saa at hun ikke skulde være nødt til at falde Fattigvæsenet til Byrde.

Spørgsmaalet om Underholdsbidraget til Børnene vil jeg gerne gaa ind paa et lille Øjeblik. Nu er Regelen den, at hvor en Ægtefælle gaar hjemmefra med Børnene under en Separationssag, vil hun kunne indgive Begæring om at faa tilkendt Bidrag til sig og Børnene, medens Separationssagen staaar paa. Men i Tilfælde af, at hun ikke opnaar Separation eller Skilsmisse, ikke tilstrækkeligt kan godtgøre, at hun har skellig Grund til at gaa hjemmefra, faar hun intet Bidrag til sig eller Børnene. Naar man nu ved, at en Separations- eller Skilsmisssag kan staa paa i Aar og Dag, indser jeg ikke, hvorfor Hustruen i Tilfælde af, at Separation bliver nægtet, skal falde andre til Byrde tilligemed sine Børn, fremfor at Manden skal betale til dem. Børnene kan i hvert Fald aldrig gøre for, at Moderen maaske uretligt gaar hjemmefra og tager Børnene med. I det Tilfælde burde der tilkomme de Børn, som er hos den Ægtefælle, der forlader Hjemmet, Bidrag fra den Ægtefælle, der bliver i Hjemmet.

§ 121 er mig noget gaadefuldt, men hvis Meningen med dens Bestemmelser er, at der ved Fordelingen af Underholdspligten skal tages Hensyn ogsaa til den Hustrus Erhvervsevne, som skal have Børnene hos sig og opdrage dem, finder jeg denne Regel